

ЧУТТЯ СІМ'Ї ЄДИНОЇ

«Комунар»! Мені це слово стало дорогим і близьким. Воно хвилювало мене, коли я витримувала до загону конкурс більший, ніж при вступі до університету. Воно хвилює мене і сьогодні, коли після трудового літа я стала повноправним членом «Комунара-82».

...Я пам'ятаю останній день нашої роботи в Надимі, коли бійці «Комунара-82», одержавши кожен заробітну плату за два місяці наполегливої, сумлінної праці, вишикувалися в чергу до командира, щоб здати зароблені гроші до фонду спорудження пам'ятника студбатовцям. Ми говоримо «радянський спосіб життя», радянський характер. Чи можна вчинити більш по-комуністичному? Чи не виявили мої друзі-комунарівці найкращі риси радянського характеру?

А як ми працювали? Чесно, на совість, по-ударному. Ми всі живемо сьогодні під чистим небом, навчаємося, працюємо, радіємо сонцю, квітам. Наші ровесники в тяжкому 41-му своїм життям врятували наше світле сьогодні від фашистської чуми. І ми всі перед ними у вічному боргу. Коли через декілька років виросте на харківській землі пам'ятник героям-студбатовцям, я буду щаслива, що внесла і свою частку праці у його спорудження.

Чуття сім'ї єдиної. Я глибоко, душею зрозуміла ці слова, проїхавши нашу країну від Харкова до Надима. Яка ж велика і неозора наша земля, що зветься нашою Вітчизною. А я, ти, ми — її господарі. Ми — радянські люди, радянські студенти, бійці «Комунара-82».

• Н. ШАРАПОВА, другокурсниця радіофаку, борець «Комунара-82».